

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **EUREA, občianske združenie**, IČO: 30 794 242, Tupého 25/A, Bratislava, zastúpeného: *Mgr. Vladimír Šárnik, advokát* so sídlom Národného oslobodenia 25, Bernolákovo proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo 7. augusta 2009 a rozhodnutia žalovaného č. SLV-395/OLVS-2009 zo 17. augusta 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 166/2009-40, 2 S 332/10-40 z 20. októbra 2010, v spojení s opravným uznesením č. k. 2S 166/09-67, 2S 332/10-67 z 22. júla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 166/2009-40, 2 S 332/10-40 z 20. októbra 2010, v spojení s opravným uznesením č. k. 2S 166/09-67, 2S 332/10-67 z 22. júla 2011, **p o t v r d z u j e.**

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2 S 166/2009-40, 2 S 332/10-40 z 20. októbra 2010, v spojení s opravným uznesením č. k. 2S 166/09-67, 2S 332/10-67 zo dňa 22. júla 2011, zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-395/OLVS-2009 zo 17. augusta 2009 a zastavil konanie v časti, v ktorej sa žalobca domáhal preskúmania fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo 7. augusta 2009. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že 7. júla 2009 požiadal žalobca o sprístupnenie uznesenia vyšetrovateľa Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zastavení trestného stíhania vo veci zneužitia právomoci verejného činiteľa, ktorého sa mal dopustiť riaditeľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline. Rozhodnutím z 13. júla 2009 č.p.: SKIS-831/OO-2009 žalovaný žiadosti žalobcu nevyhovel z dôvodu, že na uvedenú informáciu týkajúcu sa rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní podľa osobitných predpisov sa vzťahuje obmedzenie sprístupnenia informácie alebo nesprístupnenie podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2004 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej len „zákon o slobode informácií“). Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca 23. júla 2009 rozklad. Žalovaný 17. augusta 2009 rozhodnutím č. SLV-395/OLVS-2009 prvostupňové rozhodnutie potvrdil, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že prvostupňový orgán postupoval v súlade so zákonom, keď požadované uznesenie nesprístupnil.

Podľa názoru krajského súdu, žalobcova žiadosť o sprístupnenie uznesenia o zastavení trestného stíhania v konaní, v ktorom žalobca nevystupuje ako procesná strana (obvinený alebo poškodený), prekračuje rámec zákona o slobode informácií, a preto žalovaný postupoval správne, keď takejto žiadosti nevyhovel. Poukázal pritom na tú skutočnosť, že podľa tohto zákona má každý právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii, pričom informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje (§ 3 ods. 1, 3 zákona o slobode informácií). Osobami povinnými sprístupňovať informácie podľa tohto zákona sú štátne orgány, obce ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti (§ 2 ods. 1 zákona o slobode informácií).

Všetky zákonom ustanovené obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia (§ 12 zákona o slobode informácií). Jedným zo zákonom definovaných trvalých obmedzení prístupu k informáciám je obmedzenie prístupu k informáciám týkajúcich sa rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní podľa osobitných predpisov. Pokiaľ oprávnená osoba žiada o sprístupnenie informácií týkajúcich sa rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní, môže povinná osoba žiadosti vyhovieť len do tej miery, že sprístupní informáciu o konkrétnom rozhodnutí alebo o výsledku určitého konania, avšak len za predpokladu, že sprístupnenie takejto informácie nezakazujú osobitné predpisy. Krajský súd zdôraznil, že z obsahu žalobcovej žiadosti je zrejmé, že žalobca v čase jej podávania disponoval informáciou o tom, že v trestnom konaní bolo vydané rozhodnutie o zastavení trestného stíhania. Bol teda informovaný o výsledku rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní v konkrétnej veci, o ktorú sa zaujímal, a to do takej miery, v akej jeho právo na prístup k informáciám tohto druhu garantujú ustanovenia zákona o slobode informácií. Krajský súd bol toho názoru, že sprístupnenie odpisu rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní prekračuje rámec zákona o slobode informácií. Povinnosťou žalovaného mohlo byť len informovanie o výsledku predmetného trestného konania a spôsobe rozhodnutia vo veci, takúto informáciu však žalobca nepožadoval.

Ďalej krajský súd uviedol, že pokiaľ ide o Trestným poriadkom stanovený okruh subjektov, ktorým sa doručuje uznesenie o zastavení trestného stíhania, § 215 ods. 5 Trestného poriadku neumožňuje doručiť takéto uznesenie inej osobe ako obvinenému a poškodenému, prípadne prokurátorovi, ak ide o uznesenie policajta. Rozšírenie okruhu adresátov tohto rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní napr. o žalobcu by sa dostalo do kolízie s článkom 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy a v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Právo na informácie garantované článkom 26 ústavy podľa názoru krajského súdu dostatočne zabezpečujú ustanovenia § 6 ods. 1, 2 Trestného poriadku, ktoré ukládajú orgánom činným v trestnom konaní povinnosť informovať verejnosť o trestnom konaní poskytnutím informácií oznamovacím prostriedkom, za podmienok upravených v týchto ustanoveniach.

Pokiaľ ide o fiktívne rozhodnutie, žalobca tvrdil, že keďže sekcia kontroly a inšpekčnej služby je organizačnou zložkou žalovaného a nie samostatným správnym orgánom, 15-dňová lehota na rozhodnutie o rozklade začala žalovanému plynúť v deň doručenia rozkladu žalovanému a uplynula márne 7. augusta 2009, v dôsledku čoho v uvedený deň vznikla podľa žalobcu fikcia zamietavého rozhodnutia. Podľa názoru krajského súdu, pokiaľ proti rozhodnutiu, ktorým povinná osoba nesprístupnila informáciu, bol podaný opravný prostriedok, je v zmysle ustanovení zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) povinnosťou povinnej osoby vec opätovne preskúmať a v prípade uznania nároku odvolateľa vyhovieť jeho žiadosti o sprístupnenie informácie. V opačnom prípade povinná osoba predloží opravný prostriedok spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď jej odvolanie došlo. V danom prípade povinnou osobou bola Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Orgánom nadriadeným bol minister vnútra Slovenskej republiky, ktorému – presnejšie jeho osobitnej komisii na prípravu návrhov rozhodnutí o rozkladoch – bol rozklad žalobcu predložený 4. augusta 2009, teda v lehote určenej § 57 ods. 2 Správneho poriadku. Žalobou napadnuté rozhodnutie č. SLV-395/OLVS-2009 bolo vydané 17. augusta 2009, taktiež v rámci zákonnej lehoty (§ 19 ods. 3 zákona a slobode informácií). Krajský súd ustálil, že dňom 7. augusta 2009 nedošlo podľa § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií k vydaniu tzv. fiktívneho rozhodnutia, ktorým žalovaný rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Preto krajský súd v časti týkajúcej sa preskúmania zákonnosti napadnutého fiktívneho rozhodnutia podľa § 250d ods. 3 OSP konanie zastavil.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, s poukazom na § 250k ods. 1 OSP, zohľadniac neúspech žalobcu v konaní a skutočnosť, že žalovaný zo zákona nemá na náhradu trov konania nárok.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Zopakoval svoje námietky uvedené v žalobe pokiaľ ide o márne uplynutie lehoty na vydanie rozhodnutia odvolacieho orgánu o jeho rozklade, tvrdil, že keďže Trestný poriadok neobsahuje všeobecný zákaz sprístupňovať informácie o rozhodnutiach, má právo na sprístupnenie rozhodnutia

po vylúčení informácií, ktoré sa v zmysle § 8 - § 11 zákona o slobode informácií nesprístupňujú. Taktiež uviedol, že žalobcom požadovaná informácia sa týkala dôvodov trestného (ne)stíhania vysokého policajného funkcionára. Podľa jeho názoru v demokratickej spoločnosti nielenže nie je nevyhnutné, aby takáto informácia bola pred občanmi utajená, ale naopak, je nevyhnutné, aby bola bez obmedzení sprístupnená. Účelom práva na informácie totiž nie je pobavenie verejnosti, ale umožnenie verejnej kontroly výkonu verejnej moci. Pokiaľ sa vysoký policajný funkcionár dopustí závažného protiprávneho konania, ktoré malo charakter vážneho zneužitia služobného postavenia na riešenie súkromných milostných sporov, pričom medializované informácie, najmä prepisy služobnej komunikácie, podozrenie vierohodne potvrdzovali, a napriek tomu bolo trestné stíhanie zastavené, má verejnosť právo poznať podrobné dôvody rozhodnutia, aby si vedela urobiť obraz, či trestné stíhanie bolo zastavené dôvodne a teda tento policajný funkcionár bol obeťou sprisahania podsvetia, ako to tvrdil vtedajší minister Kaliňák, alebo či skôr politické krytie a poslušnosť voči politickej moci zabezpečili, že tento policajný funkcionár vyviazol bez potrestania, keďže orgány činné v trestnom konaní poskytli verejnosti len všeobecnú informáciu, že: "Policajná inšpekcia preverila všetky okolnosti uvedené v podaní. Trestné stíhanie však zastavila, pretože skutok nebol ani trestným činom, ani disciplinárnym previnením."

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním z 28. januára 2011, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že tvrdenia žalobcu sú totožné s tými, ktoré uviedol už v žalobe, ku ktorým sa žalovaný vyjadril vo svojom vyjadrení k žalobe a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Podľa názoru žalovaného, žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal skutočnosti ním tvrdené a podaným odvolaním sa cez všeobecné tvrdenia snaží o dosiahnutie úspechu v predmetnej právnej veci. Vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku žalobcom uvádzané tvrdenia považoval za irelevantné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 21. marca 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

Podľa ústavného zák. č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky čl. 17 ods. 1, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, štátne orgány a orgány územnej samosprávy sú povinné primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti. Podmienky a vykonanie ustanoví zákon.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy SR orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Podľa § 1 zákona o slobode informácií, tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Podľa § 11 ods. 1 písm. d), povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov, alebo orgánu činného v trestnom konaní podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Podľa § 19 ods. 1 proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

Podľa ods. 2 o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

Podľa ods. 3 odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 6 ods. 1 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd informujú verejnosť o trestnom konaní podľa tohto zákona poskytnutím informácií oznamovacím prostriedkom. Pri tomto informovaní však musia dbať na ochranu utajovanej skutočnosti,

obchodného tajomstva, bankového tajomstva, daňového tajomstva, poštového tajomstva alebo telekomunikačného tajomstva.

Podľa ods. 2 pri poskytovaní informácií sú orgány činné v trestnom konaní a súd oprávnení utajiť tie skutočnosti, ktoré by mohli zmať alebo sťažiť objasnenie a vyšetrovanie vecí. Pritom sú povinní dbať na zásadu prezumpcie nevinoty. Dbajú aj na to, aby nezverejňovali chránené osobné údaje ani skutočnosti súkromného charakteru, najmä rodinného života, obydľia a korešpondencie, ktoré priamo s trestnou činnosťou nesúvisia. Osobitne dbajú na záujmy maloletých, mladistvých a poškodených, ktorých osobné údaje sa nezverejňujú.

Podľa § 215 ods. 5 uznesenie o zastavení trestného stíhania treba doručiť obvinenému a poškodenému. Uznesenie policajta treba doručiť prokurátorovi najneskôr do 48 hodín.

Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v čl. 26 ods. 1 zakotvuje právo na informácie, ktoré predstavuje právo na prijímanie informácií (získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná (viď. nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06 – 59 z 28. júla 2007) a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu voči neidentifikovanej skupine subjektov. Obsah tohto záväzku je ozrejmeneý v ods. 5 cit. čl. ako povinnosť orgánov verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti, pričom podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanoví zákon. Obdobnú úpravu obsahuje taktiež Listina základných práv a slobôd (čl. 17 ods. 1, 5). Podľa čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Obmedziť základné práva a slobody možno iba na základe podmienok ustanovených ústavou, a to buď podmienok všeobecných (čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy) alebo osobitných, vzťahujúcich sa na konkrétne práva a slobody (v danom prípade čl. 26 ods. 4 ústavy).

Cieľom zákonného obmedzenia práva na informácie o činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní, zamýšľaným zákonodarcom v § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, je ochrana pred neprimeraným zasahovaním do vlastnej rozhodovacej činnosti súdu a orgánov činných v trestnom konaní a tým aj verejný záujem na neustrannom

a nezávislom súdnictve (čl. 124 a čl. 141 ústavy), ktorý cieľ je potrebné považovať za legitímny s ohľadom na ústavne ustanovený obsah dotknutého základného práva. Z hľadiska posúdenia vhodnosti tohto obmedzenia, teda či obmedzením prístupu k rozhodnutiam súdov a orgánov činných v trestnom konaní možno vymedzený cieľ dosiahnuť, odvolací súd uvádza, že nesprístupnením informácií o prebiehajúcich konaniach pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej, je v záujme zachovania nezávislosti a nestrannosti súdneho konania a nezasahovania resp. neovplyvňovania orgánov činných v trestnom konaní v podstate vylúčená verejná diskusia o prejednávanej veci, ktorou by vo veci rozhodujúci sudcovia a orgány činné v trestnom konaní mohli byť ovplyvnení. Toto obmedzenie treba považovať za primerané, keďže informáciu o výsledku rozhodovacej činnosti je súd a orgán činný v trestnom konaní povinný sprístupniť, čím je zabezpečená aj verejná kontrola výkonu súdnej moci. Z dôvodovej správy k návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon o slobode informácií, ktorý s účinnosťou od 2. januára 2006 novelizoval dotknuté ustanovenie vyplýva, že účelom predloženého návrhu je rozšírenie okruhu sprístupňovaných informácií oproti doterajšej úprave (*podľa § 11 ods. 1 písm. d/ Zákona účinného do 1.1.2006 povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka neverejného konania, rozhodovania alebo dohľadu, ktoré podľa osobitného zákona vykonáva súd, orgán činný v trestnom konaní alebo orgán verejnej správy*), pričom nová úprava spočíva v obmedzení poskytnutia resp. sprístupnenia informácií týkajúcich sa len rozhodujúcej činnosti (neukončených, prebiehajúcich konaní) súdov a orgánov činných v trestnom konaní, avšak pokiaľ ide o informáciu o výsledku konania, tá sa v prípade rozhodovacej činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní sprístupní, ak to osobitný predpis nezakazuje.

Podľa názoru odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil s názorom krajského súdu, avšak považuje za potrebné tento názor doplniť, je pre posúdenie prejednávanej veci nevyhnutné, v súlade s vyššie uvedenými princípmi, rozlíšiť informáciu o rozhodnutí, resp. o výsledku konania a požiadavku o sprístupnenie/zverejnenie rozhodnutia, pod ktoré možno zahrnúť aj doručenie kópie rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní inému, ako účastníkovi konania.

Informáciou o rozhodnutí, resp. o výsledku konania, je bezpochyby informácia o tom, ako orgán činný v trestnom konaní rozhodol. V prejednanom prípade bola táto informácia sprístupnená verejnosti okamihom, kedy orgány činné v trestnom konaní poskytli v súlade

s § 6 ods. 1 a 2 Trestného poriadku informáciu o tom, že trestné stíhanie voči policajnému dôstojníkovi bolo zastavené. Ako vyplýva zo žaloby a z odvolania, táto skutočnosť bola žalobcovi známa.

Z predmetného spisového materiálu je však zrejmé, že žalobca sa nezaujímal o výsledok predmetného konania, t.j. nepožadoval informáciu o rozhodnutí, na ktoré ho oprávňuje vyššie uvedený § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, ale požadoval „sprístupnenie uznesenia vyšetrovateľa Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR o zastavení trestného stíhania vo veci zneužitia právomocí verejného činiteľa, ktorého sa mal dopustiť riaditeľ KR PZ v Žiline“, t. j. *de facto* požadoval, aby bolo predmetné uznesenie zverejnené, resp. jemu doručená jeho kópia (keďže žalobca nešpecifikoval, v rozpore s § 14 ods. 2 zákona o slobode informácií, akým spôsobom žiada, aby mu bola informácia sprístupnená).

Predmetné uznesenie nemohlo byť žalobcovi doručené, nakoľko § 215 ods. 5 Trestného poriadku taxatívne vymenúva, komu sa takéto uznesenie doručuje a tým vylučuje jeho doručenie iným osobám. Poskytovanie informácií o trestnom konaní striktné upravuje Trestný poriadok v § 6. Táto úprava vzhľadom na charakter trestného konania a zásadu prezumpcie nevinu, ktorá je jednou z najzákladnejších zásad trestného konania v demokratickej spoločnosti, neumožňuje orgánom činným v trestnom konaní poskytovať iným ako zákonom určeným osobám odpisy rozhodnutí z prípravného konania, resp. tieto rozhodnutia zverejňovať. Na takýto postup neoprávňuje orgány činné v trestnom konaní ani žiaden iný zákon, ani ústava, ani právo verejnosti poznať podrobné dôvody rozhodnutia, aby si vedela urobiť obraz, či trestné stíhanie bolo zastavené dôvodne, ako sa mylne domnieva žalobca, nakoľko obmedzenie práva na informácie obsiahnuté v čl. 26 ods. 4 ústavy jasne odkazuje na zákon, ktorým je v danom prípade Trestný poriadok.

Odvolací súd upozorňuje na to, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúce zaradenie medzi trestné činy, priestupky, resp. disciplinárne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, je vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. **Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave, v jej zmenách a voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu**

konkrétnych skutkov. Bolo by v absolútnom rozpore so základnými zásadami trestného konania a základmi právneho štátu vôbec, ak by posudzovanie trestnosti resp. ne-trestnosti vyšetovaných skutkov bolo ponechané na predstavy a vôľu verejnosti.

Pokiaľ ide o argumenty žalobcu, že Trestný poriadok neobsahuje všeobecný zákaz sprístupňovať informácie o rozhodnutiach, odvolací súd zdôrazňuje, že **orgán činný v trestnom konaní ako štátny orgán je viazaný predovšetkým ústavou a to čl. 2 ods. 2, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Povinnosť štátneho orgánu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon nie je možné zamieňať s právom každého (konať, čo nie je zákonom zakázané), ktoré je upravené v ods. 3 tohto článku.**

Odvolací súd považuje za vhodné doplniť, že aj podľa úpravy účinnej od 1. januára 2012 (§ 82a ods. 3 zák. č. 757/2004 Z. z.) sa zverejňujú len súdne rozhodnutia, za ktoré v žiadnom prípade nemožno považovať rozhodnutie vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania.

Z uvedeného vyplýva, že žalobcova žiadosť o sprístupnenie požadovaného uznesenia nemohla byť zo strany povinnej osoby vybavená kladne.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa fiktívneho rozhodnutia, odvolací súd sa stotožnil s názorom vyjadreným v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ-o-KS 259/2004 z 28. septembra 2005, že ustanovenie § 57 ods. 2 Správneho poriadku, ktorý sa subsidiárne použije v prípade, ak niektoré otázky nie je možné riešiť zákonom o slobode informácií uvádza, že ak nerozhodne správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, o odvolaní, predloží ho spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo. Preto ak v zmysle ustanovenia zákona o slobode informácií má odvolací orgán na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku zákonnú lehotu len 15 dní a táto mu plynie až od doručenia odvolania prvostupňovým správnym orgánom, je potrebné aj podľa názoru odvolacieho súdu rátať aj s lehotou 30 dní podľa § 57 ods. 2 Správneho poriadku napriek tomu, že v § 2 ods. 1 zákon o slobode informácií všeobecne definuje, že povinnou osobou je štátny orgán. Takýto výklad má oporu aj v znení § 19 zákona o slobode informácií, ktorý obsahuje špecifickú úpravu

procesného postupu štátneho orgánu pri vybavovaní žiadosti o poskytnutie informácie a ktorý rozlišuje v prípade rozhodnutia ústredného orgánu štátnej správy povinnú osobu, ktorá je prvostupňovým správnym orgánom a vedúceho ústredného orgánu štátnej správy, ktorý rozhoduje o odvolaní.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne zistil skutkový stav a vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli v podstatnej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 2 a § 246c ods. 1 vety prvej OSP, keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 21. marca 2012

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth